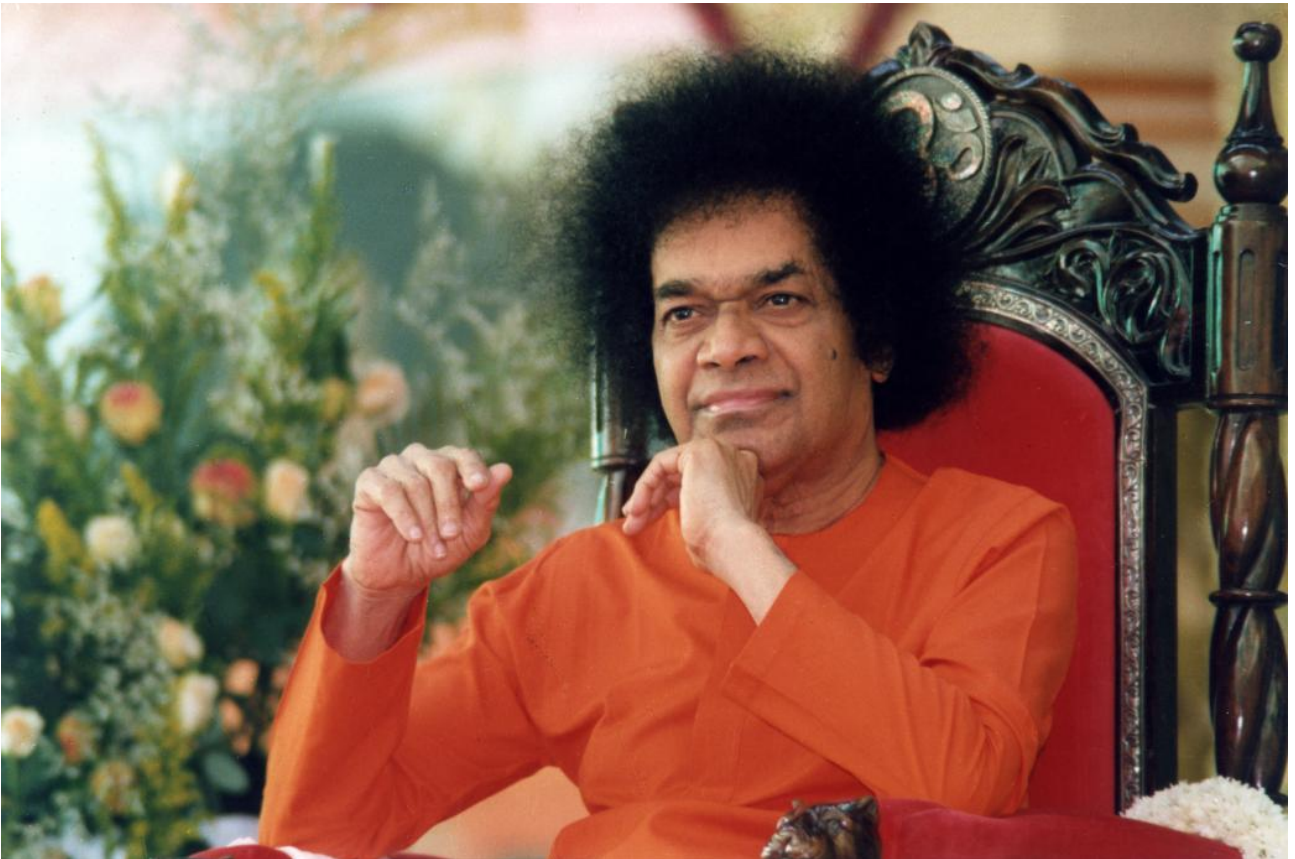

Sathya Sai International Organisation

Guru Poornima 2020

Studievejledning

Del 2

©2020 Sathya Sai International Organisation
Alle rettigheder forbeholdt
sathyasai.org

Dedikeret

med kærlighed og ærbødighed
ved Hans lotusfødder

Bhagavan Sri Sathya Sai Baba
Legemliggørelsen af Guddommelig kærlighed,

Denne studievejledning er anden del ud af en serie på tre,
der sammenfatter nogle af
Bhagavan Sri Sathya Sai Babas taler
under Guru Poornima

Hver vejledning indeholder en inspirerende historie og
nogle spørgsmål til eftertanke for enkeltpersoner,
familier og
Sai-centre i hele verden, for at kunne fordybe sig i Hans
Guddommelige budskab i forventning om den første
globale online Guru Poornima fejring. (4. - 5. juli, 2020)

Historie til inspiration af
Bhagavan Sri Sathya Sai Baba

Følg Guruens lære

Set ud fra Guds mange guddommelige kvaliteter, har vi da selv i det mindste bare én? I behøver ikke at omsætte alt, hvad der er sagt, til handling. Praktiser mindst en af Swamis læresætninger. Men I lytter - og går videre.

Engang bragte en billedhugger tre statuer til kong Bhojarajas hof. Kongen henvendte sig senere til sin minister: "Minister, bedøm hvilken af de tre, der er den bedste." Ministeren borede en jernstang ind i øret på den ene statue, og jernstangen kom ud gennem det andet øre. Den statue satte ministeren til side. Han undersøgte nu den anden statue. Da stangen blev stukket ind i det ene øre, kom den ud gennem munden. Samme reaktion fulgte. Nu testede ministeren den tredje statue. Jernstangen kom ind i øret, men den kom ikke ud. Ministeren sagde: "Åh konge, denne statue er den mest værdifulde." "Af hvilken grund?" spurgte kongen, og ministeren svarede: "Den første statue repræsenterer en person, der lytter med det ene øre men lader oplysningerne gå ud af det andet. Det er ikke godt. Den anden statue symboliserer en person, der lytter med det ene øre, men lader oplysningerne gå ud gennem munden. Ingen værdi. Men den tredje statue står for en person, der modtager information gennem øret og gemmer den i sit hjerte."

Så ligegyldigt hvilke gode ting I hører, så gem dem i jeres hjerte. Hvis I indsætter dem i jeres hjerte, vil de udvikle sig på et eller andet tidspunkt. Det er ligesom et fotografis negativ. Når I har negativet med jer, kan I til enhver tid lave et hvilket som helst antal kopier. Det, I tager ind i jeres hoved, er som et Polaroid billede. I kan ikke lave nogen som helst kopier af det. Hold gode ting gemt i jeres hjerte - som negativer - så I kan omsætte dem til handling.

Divine Discourse at Sai Sruthi, Kodaikanal on 10. April 1993

Studievejledning Uddrag af Guddommelige taler til eftertanke

Adlyd Mine vejledninger

Så udnyt chancen for at samarbejde med Mig, så meget som muligt, og bestræb jer på - så hurtigt og så godt I kan - at følge de anvisninger, Jeg har givet. At overholde Mine vejledninger er nok, for det vil gavne jer mere end den strengeste åndelige disciplin. Praktiser sandhed (*Sathya*), *ret adfærd (Dharma)*, *fred (Shanti)* og *kærlighed (Prema)* - som er Mig allerkærest. Beslut jer for altid at holde disse idealer for øje i alle jeres tanker, ord og handlinger. Det kan skænke jer det højeste gode - sammensmeltning i den højeste Guddommelige virkelighed.

Guddommelig tale ved Sri Sathya Sai Seva Organisationens verdenskonference,
Bombay, 17. maj, 1968

Tro og kærlighed er nødvendigt for at nå Gud

For at gøre det muligt, at jeres bønner når Gud, er I nødt til at sætte 'troens' frimærke på og adressere dem med 'kærlighed'. Hvis I har tro og kærlighed, vil jeres bønner nå Gud - uanset afstand. I bør sørge for, at jeres kærlighed til Gud er ren og uplettet. I må være forberedte på at udsætte jer selv for prøvelser fra Gud. Jo før I består disse prøver, jo tættere vil I komme på Gud. Der kan ikke være nogen åndelig fremgang uden at gennemgå disse tests. Elever bør være opmærksomme på, at for at komme et klassetrin højere op, er de nødt til at bestå de foreskrevne prøver.

I livet bliver I testet på, hvor meget I er tilknyttet de flygtige ting i verden, og hvor meget I længes efter det Guddommelige. Hvis jeres kærlighed til Gud er en lille brøkdel af jeres kærlighed til verdslige ting, hvordan kan I da forvente, at Gud overøser jer med Sin nåde?

Hvor meget mere helligt ville det være, hvis mennesker tænkte på Gud - bare nogle få øjeblikke ud af de mange timer, som de spilder ved at tænke på jordiske ting? Folk bør udvikle deres tro på denne sandhed. Hvor meget tro de end har på sig selv, bør de også have den samme tro på Gud. Det er kendetegnet for storhed. Hvis man ikke har tro på sig selv, hvordan kan man da have tro på Gud? Vend jeres tro væk fra det midlertidige og forgængelige mod den uforanderlige evige virkelighed.

Guddommelig tale i Prasanthi Nilayam den 7. september, 1997

Troens kraft

Troen er yderst vigtig for fremgang eller nederlag. Det er tro eller mangel på tro, som holder en ansvarlig. Hvis I kommer ud i et skænderi - i hengivenhedens navn – og er uden denne tro, er det kun en følge af ego og praleri. Der er store træer ved vejsiderne. Disse træer forbliver grønne på trods af blæst og mangel på vand. På den anden side, ligger den beplantede rismark i nærheden. I er nødt til at vande den hver dag, og hvis I alligevel ikke vander den - bare en dag, vil den tørre ud. Tåber kan tænke: ” Beplantede rismarker tørrer ud, hvis de ikke får vand en dag. Hvordan kan det da være, at træer forbliver grønne, selv i en lang periode med tørke?”

Hvad er årsagen til dette?

Træets rødder er gået dybt ned til grundvandet, mens rødderne på den beplantede rismark forbliver på overfladen. Vi har ikke en vedholdende og stærk tro. Tro er vores åndedrag. Vi lytter til Swamis taler hver dag, men vi drager ikke nytte af dem. Der er nogle, der kun hører én gang, og forbliver stærke for evigt. Alle vanskelighederne begynder, når ens tro vakler.

Guddommelig tale, Guru Poornima, Prasanthi Nilayam, 14. juli, 1992

Udvikl kærlighed til Gud, opgiv aldrig Gud

Hvad er det, mennesket bør søge? Hvordan kan man opnå fred og lykke? Det første, som er nødvendigt, er at fremelske kærlighed til Gud. Puranaerne og fortidens vismænd har erklæret, at det Guddommelige inkarnerer for at straffe det onde og beskytte det gode. Det er ikke korrekt. Det Guddommelige inkarnerer for at indpode kærlighed i menneskeheden og formidle om, hvordan kærlighed bør fremmes og praktiseres. Kun, når en sådan kærlighed er udviklet, vil mennesket blive fri for sorger og problemer. Synder vil blive udslettet, og frygten vil ophøre med at hjem søge menneskene.

Hovedindholdet i alle religioner, alle læresætninger og åndelige veje er kun én ting: Kærlighed. Udvikl den Guddommelige kærlighed. Frem for alt, uanset jeres vanskeligheder, uanset de prøvelser I må gennemgå - i en hvilken som helst situation - opgiv ikke Gud. Gud er én. Hvad enten I er velhavende eller fattige, om I er lærde eller uvidende, hvilke problemer I end kan blive konfronteret med, hvilken spirituel praksis I tager i brug, hvad enten I betragtes som syndere eller helgener, ”Opgiv ikke Gud og erkend at Gud er Én”.

Guru Poornima, 29. juli 1988, Prasanthi Nilayam

En historie om tro af Bhagavan Sri Sathya Sai Baba

I en afsidesliggende landsby boede en mor og hendes søn. Drengen havde mistet sin far, da han var bare to år gammel. Moderen gjorde sig på mange måder umage for at tjene penge nok til at opdrage sin eneste søn og uddanne ham. Drengen var meget kvik, lydig og havde stor kærlighed til og respekt for sin mor. Drengen voksede op og nåede syvende klasse, og han studerede flittigt til sin eksamen.

En dag fortalte han sin mor: *"Mor, inden for fire dage skal jeg betale et gebyr på 20 rupier for min eksamen. Vær venlig på en eller anden måde at skaffe mig det beløb"*.

Moderen gik i panik, hun havde ingen penge, og det var den sidste uge i måneden. Hun gik til rektoren og forklarede, at hun ikke kunne betale gebyret til tiden og anmodede om, at han hjalp hende på en eller anden måde; men rektoren svarede, at det var ude af hans hænder.

Moderen vendte hjem, satte sig under et træ i nærheden af sin hytte og begyndte at græde. Senere kom drengen hjem fra skole og opdagede sin mor i gråd. Han satte sig hen ved siden af hende og spurgte: *"Hvorfor græder du mor?"*

"Min søn, jeg kan ikke skaffe pengene, så du kan ikke længere gå i skole. Du må hellere komme og arbejde sammen med mig. Der findes ingen anden udvej."

Drengen svarede: *"Hvorfor beder du ikke nogen om et lån på 20 rupier. Efter eksamen kan jeg arbejde og vil kunne tilbagebetale beløbet."*

"Min kære søn," svarede moderen, *"hvem skulle give mig pengene? Kun Gud - hvis han vil det."* Drengen spurgte nu ivrigt: *"Hvem er Gud, mor? Hvor er Han? Hvad er Hans adresse? Jeg vil gå hen og få penge fra Ham."*

Moderen sagde hjælpeløst: *"Jo, der er Herren Narayana i Vaikunta, som er kilden til al rigdom."*

Uden et øjeblik tøven løb drengen hen til posthuset. Han havde et par småmønter med sig, købte et kort og beskrev sin mors ulykkelige situation, sin egen nød og anmodede Gud om at sende 20 rupier – straks med en returforsendelse.

Derefter løb han hen til postkassen, som var bundet til et træ, men han var for lav til at nå op til brevsprækken og lægge brevet i postkassen. Postmesteren, der havde holdt øje med drengen hele tiden, kom ud, tog kortet fra ham og spurgte: *"Hvem er det, du skriver brevet til?"*

Drengen svarede: *"Åh herre! Dette er et meget presserende brev til Herren Narayana i Vaikunta. Jeg skal betale mit eksamensgebyr inden for tre dage, og jeg skriver til Ham og beder Ham om at sende 20 rupier med det samme."*

Postmesteren stirrede på adressen på postkortet. Han kunne ikke finde ord, tårerne pressede sig på i hans øjne over drengens uskyld: *"Min kære dreng, hvem gav dig denne adresse?"* spurgte postmesteren. Drengen fortalte om samtalen mellem ham selv og hans mor. *"Herre, min mor siger, at Gud er meget venlig, og Han vil helt sikkert hjælpe os fattige, hvis bare vi beder oprigtigt til Ham."* Postmesteren blev meget bevæget. Han klappede drengen og sagde: *"Min kære dreng, jeg skal sørge for en meget hurtig levering af dette postkort; du må meget gerne komme tilbage i overmorgen."*

Drengen løb glad hjem. Han fortalte sin mor, at han ville få pengene inden for en dags tid. Næste dag gik drengen derfor hen til postmesteren, og denne sagde: *"Min kære dreng, her er konvolutten, i den finder du 20 rupier, gå nu hen og betal gebyret."*

Drengen løb hjem med konvolutten og lagde den i sin mors hænder. Moderen spurgte ham strengt, hvordan han havde fået fat i pengene, og drengen fortalte om hele samtalen med postmesteren, men hun ville ikke tro ham. Hun skyndte sig hen til postmesteren og spurgte, om det, hendes søn havde fortalt hende, var sandt, og hvordan det kunne være sket.

Postmesteren svarede hende: *"Kære mor, tro mig. Jeg har altid været en hårdhjertet mand, og da jeg så din søn med det brev, kunne jeg ikke tro mine egne øjne. Et brev skrevet til Gud med en sådan tro, det rørte mig. Det må være Gud, der fik mig til at komme din søn til undsætning."*

Vær sød at tage imod pengene. Det må være Guds vilje, at jeg skal give jer disse penge. Ellers ville jeg ikke have fået muligheden for at se din dreng poste brevet, og brevet var forblevet ubesvaret, og din søns tro på Gud være knust. Jeg betragter dette som en mulighed for at hjælpe en god dreng.«

Bhagavan Sri Sathya Sai Baba (små historier fra bøger kaldet Chinna Katha)

Spørgsmål til eftertanke

- Hvilken rolle spiller troen i vores forhold til Gud? Hvordan kan vi nære vores tro på Gud?
- Når troen vakler, hvilke foranstaltninger kan man da træffe for at fremme vedholdenheden? Fører fast og vedholdende tro altid til de ønskede resultater?
- Hvad er guddommelig kærlighed? Hvordan kan vi nære guddommelig kærlighed?
- Hvordan holder vi fast i Gud hele tiden, under alle omstændigheder, alle steder?

sathyasai.org